

Драган Великић

ИЗМЕЂУ ДВА ЗАРЕЗА

Песнички свет Драгана Јовановића Данилова

Пре него што сам почео да читам поезију Драгана Јовановића Данилова, неко време виђао сам то име у новинама и часописима југословенске престонице. Изронио је нагло крајем осамдесетих година прошлог века. Чинило се да је свеприсутан. Али, нису стихови били прво што сам од Данилова прочитао, већ приказ једне ликовне изложбе. Памтим да ме у том тексту привукао необичан след асоцијација. Није то била анализа ликовног критичара, већ прича о сликама.

Данилова сам замишљао као великог читача и великог путника. За њега се причало да највише времена проводи у возу. Тих година је живео на релацији између Пожеге и Београда. Два до три пута недељно долазио би ујутро у престоницу, обилазио галерије, књижаре и редакције, и онда се као Пепељуга, последњим возом враћао у свој град, удаљен од Београда две стотине километара.

Добро се сећам нашег првог сусрета. Журио је на последњи воз за Пожегу. Током неколико минута

разменили смо утиске о књигама које смо управо читали. Касније, када сам упознао поезију Драгана Јовановића Данилова, могао сам само да потврдим слутњу из тог нашег првог сусрета, да он свој песнички свет гради на међусобном прожимању живота и литературе. Верујем да се лектира коју читамо уписује у наше искуство на исти начин као и доживљаји „из прве руке“. Све је то једна недељива егзистенција, која у комбинацији са немерљивом количином дара јесте подлога на којој настају књижевни светови.

Иако сам романисијер, моји књижевни узори су међу песницима: Кавафи, Херберт, Бродски, Волкот... У великој поезији дишу романи. Читави животи стану у стих. Векови између два зареза.

„Почињем песму тамо где би је неки песник можда завршио – закључак је полазна тачка“, каже Данилов. И зато се у његову песму улази нагло, врата нестају истог часа када прочитамо први стих. Крећемо се у свету познатог, као да смо одувек ту, саучесници у настанку песме. „Сваком путовању претходи извештај о виђеном“, бележи Данилов. А видети можемо само оно што у себи већ имамо. Поезија је археолошка дисциплина.

„Ја сам археолог који не зна зашто копа“, записује Данилов у песми Агора. Од самог почетка овај песник гради митологију провинције, превозно средство његове поезије су возови, предах налази у чекаоницама железничких станица, у океанима библиотека, на градским пијацама у пролеће, у Кавафијевим стиховима... Овај Хомер предграђа од своје прве књиге до данас исписује поезију свакодневице сачињену од тескоба и малих радости, кује неки свој Ахилејев штит на којем су проживљено и прочитано две стране исте ковине. Иако каже да је страх његова „једина покретна и непокретна имовина“, не треба му веровати. Није то страх, већ

подрхтавање над светом. Само се пренадраженим чулима могу разумети истине живота.

„Зовем се Апаурин“, каже Данилов. „Јуче сам се звао Спокојство, али, данас сам, напосто, Апаурин, црно на белом, ето тако стоје ствари, дотле сам догурао... Једноставно, ми живимо у животу, у невечности. Нема ту неке велике мудрости. Нема ту ничег за епопеју.“

Али, има сасвим довољно за поезију какву пише Драган Јовановић Данилов.